

zal deze regeling dus gelden voor al onze buurlanden, dit wil zeggen ook voor de Franse grensarbeid. Concreet betekent dit dat de Belgische werknemers die in Noord-Frankrijk werken, vanaf 2009 hun sociale zekerheid en belastingen voor het aanslagjaar 2008 in Frankrijk zullen moeten betalen. De Noord-Franse werknemers die vanaf 2009 in België komen werken, zullen sociale zekerheid en belastingen in België moeten betalen.

Er werd echter een belangrijke uitzondering ingeschreven die in geen van de regelingen met de andere buurlanden voorkomt. Voor de Franse werknemers die nu al in België werken, werd een overgangperiode van 25 jaar bepaald waarin de bestaande situatie onverminderd behouden blijft. De huidige Noord-Franse grensarbeiders zullen dus hun belasting in Frankrijk kunnen blijven betalen. Deze uitzondering is er gekomen omdat Frankrijk niet zomaar de belastinginkomsten van deze grensarbeiders wilde afstaan – er zou een forfaitaire compensatie aan de Belgische schatkist komen –, maar ook om tegemoet te komen aan de Belgische werkgevers die een beroep doen op Franse grensarbeiders. Op deze manier wordt immers vermeden dat een plotse wijziging in de belastingonderwerping een groot personeelsverloop tot gevolg zou hebben. Op een krappe West-Vlaamse arbeidsmarkt zou dit een nefast gevolg kunnen hebben. Ik meen dus dat er wel degelijk rekening is gehouden met de economische situatie in de West-Vlaamse grensstreek. Aan de andere kant weet ik dat er bijvoorbeeld aan werkgeverszijde voorstellen circuleren om de overgangperiode van 25 jaar niet toe te kennen aan de individuele grensarbeiders maar om gedurende 25 jaar een pool aan Noord-Franse grensarbeiders te creëren die onder het bestaande regime kan werken in Vlaanderen. Dit is een mogelijke piste die besproken kan worden als het ontwerp aan de federale regering – al dan niet in overleg met de Vlaamse Regering –, voorgelegd wordt. Hier kan ik echter onmogelijk op vooruit lopen.

Ik wens er tot slot uitdrukkelijk op te wijzen dat ik zowel als federaal en als Vlaams minister steeds geweest heb op het belang van interregionale mobiliteit van Belgische werkzoekenden. VDAB en FOREM kwamen de afgelopen jaren tot een steeds hechtere samenwerking in de regio Kortrijk-Roeselare-Ieper-Moeskroen. Het voorbije jaar werden meer dan 50.000 vacatures uitgewisseld tussen VDAB en FOREM. U weet dat we deze samenwerking nog willen intensifiëren, zowel voor wat de taalopleidingen, de andere opleidingen als het actief bemiddelen bij vacatures betreft.

Ik geloof op het eerste gezicht dus niet dat de voorgestelde wijziging in de Belgisch-Franse grensarbeidersregeling zal betekenen dat West-Vlaamse bedrijven geen nieuwe arbeidskrachten uit Noord-Frankrijk meer kunnen aantrekken. Het betekent wel dat als ze nieuwe werknemers willen aanwerven, er geen verschil meer zal zijn tussen werknemers uit Wallonië of uit Noord-

Frankrijk inzake de fiscale behandeling van het loon. Dat geeft dus extra kansen aan werkzoekenden uit Wallonië, wat op zijn beurt een extra uitdaging vormt voor de interregionale mobiliteit in deze regio. VDAB en FOREM, die er reeds nauw samenwerken, hebben er dus alle belang bij om deze taalgrensoverschrijdende samenwerking nog meer te intensifiëren zodat de vele vacatures in de West-Vlaamse bedrijven ingevuld kunnen worden.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben vooral blij dat u goed op de hoogte bent van de situatie.

Ik bedank u ook voor de meer gedetailleerde stand van zaken op federaal niveau. Ik begrijp dat het nog om een ontwerp gaat en dat het op de tafel van de volgende regering zal liggen. Ik begrijp ook dat er wordt gezocht naar alternatieven, onder meer vanuit de werkgeverszijde. Zo'n pool kan inderdaad interessanter zijn omdat de werknemers, waarvan velen op tijdelijke basis werken, het statuut kunnen overdragen op andere werknemers.

Toch wil ik benadrukken dat uit signalen van bedrijven uit de streek en ook van de VDAB uit de regio Kortrijk blijkt dat het aantal Waalse werkzoekenden niet opweegt tegen het huidige aantal Franse werknemers. Ik ben het er helemaal mee eens dat we zoveel mogelijk inspanningen moeten leveren en stimulansen moeten zoeken om Waalse arbeiders in de Zuid-West-Vlaamse bedrijven te krijgen, maar op dit moment zal dat niet volstaan.

We hebben het vaak over de volledige regionalisering van het tewerkstellingsbeleid, en we kennen de sociale situatie van de streek van Kortrijk met de metropool Rijsel net over de grens. Waarom opteren we dan niet voor een samenwerking op het vlak van arbeidsmobiliteit tussen Doornik, Moeskroen, het noorden van Henegouwen, het zuiden van West-Vlaanderen en het noorden van Frankrijk? Volgens mij wordt dat een van de uitdagingen van de toekomst, zeker in het geval van een grotere bevoegdheid in het tewerkstellingsbeleid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Frank Vandembroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de uitwerking van een meetbare definitie van het begrip 'allochtoon' of 'persoon met een migratie-achtergrond'

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik weet dat we de vorige keer hebben afgesproken om de vraag te stellen op het moment dat er nieuws is. Ik vond het echter nuttig om nog eens terug te komen op deze problematiek naar aanleiding van de vrij recente gegevens over het zeer heugelijke nieuws dat het aantal allochtone werkzoekenden substantieel is gedaald.

Uw partijgenoot, de heer Van Malderen, heeft heel terecht opgemerkt dat dat heel goed nieuws is, maar dat we ons moeten hoeden voor euforie. Nog altijd blijkt dat de werkgelegenheidsgraad van mensen met een migratieachtergrond in vergelijking met de Europese landen, relatief laag is in België en in Vlaanderen.

Ik heb er de vorige keer ook al op gewezen dat de VDAB een andere definitie hanteert voor het bijhouden van de werkloosheidscijfers dan de definitie die wordt gebruikt om de werkgelegenheidsgraad te meten. In het ene geval werkt de VDAB op basis van de nationaliteit van de personen over wie het gaat, in het andere geval baseert hij zich op de herkomst en bekijkt hij daarbij niet alleen de nationaliteit, maar ook de naam. Ik wou u daarom toch al eens vragen hoever het staat, ook in het licht van de komende federale regeringsonderhandelingen. Vlaanderen moet klaar staan met het dossier voor het geval tijdens die onderhandelingen wordt gepraat over het ontwikkelen van een goed instrument om het beleid te monitoren, zowel door Vlaanderen, door Frans-talig België als door de federale overheid.

Mijnheer de minister, ik stel u deze vraag dus om te peilen naar het resultaat van de procedure om een meetbare definitie van het begrip 'allochtoon' of van een 'persoon met een' – relatief recente – 'migratieachtergrond' vast te leggen. Ik heb u daar al twee keer over ondervraagd, en u antwoordde dat er een uitgebreide procedure zal worden gevolgd die aan een aantal premissen moet voldoen omdat er nood is aan een goede operationalisering van de definitie.

De volgende premissen werden naar voren geschoven: de methode moet gebaseerd zijn op objectieve gegevens, ze moet de anonimiteit waarborgen, ze mag enkel tot doel hebben om te meten en ze moet vertrekken van bestaande administratieve databanken.

De ratio van deze premissen is ondertussen goed gekend. Het is belangrijk om één thermometer te hebben om na te gaan op welke manier het decreet Evenredige Arbeidsparticipatie wordt geïmplementeerd en wat daarvan de resultaten zijn, maar ook om te weten wat de resultaten zijn van het beleid inzake tewerkstelling en bij uitbreiding inzake de onderwijsprestaties van mensen met een migratieachtergrond.

In opdracht van alle ministers van Werk werd aan een werkgroep gevraagd te onderzoeken welke meetmetho-

de, rekening houdend met deze premissen, kan worden ontwikkeld. U hebt gesuggereerd om te werken met de historiek van de nationaliteiten. Die methode werd met bijzondere aandacht bekeken. U gaf ook wel toe dat de methode moet vertrekken van bestaande administratieve databanken en dat dit een beperking kan inhouden, voor zover er onvoldoende gegevens zijn om de historiek goed te achterhalen.

Intussen circuleert een nieuwe definitie. Meryem Almaci heeft naar aanleiding van haar onderzoek naar de deelname van allochtonen aan het hoger onderwijs gepleit voor het openstellen van de gegevens van het Rijksregister, uiteraard onder strikte voorwaarden. Ook zij ontwikkelde een definitie, maar de zwakte en de kwetsbaarheid ervan is dat er nog steeds wordt gewerkt met een bevraging met betrekking tot de herkomst van de ouders van een persoon. Ik heb uit uw uiteenzetting begrepen dat u daar geen voorstander van bent, en dat is terecht.

Op 25 oktober 2006 werd een eerste tussentijdse verslag van de werkgroep voorgesteld in het kader van een interministeriële conferentie Werk. Alle ministers van Werk waren hierbij akkoord de werkzaamheden voort te zetten. Begin februari 2007 werd het definitieve rapport overgemaakt aan de ministers van Werk. Een verdere bespreking zou plaatsvinden op een IMC waarvan de datum bij mijn vorige vraag nog niet bekend was. U wilde afwachten welke conclusie er in de IMC tot stand zou komen. U beloofde mij ook een verkennend onderzoek te doen naar wat er op dit vlak gebeurt in andere Europese landen, zodat men hier toch een zicht op zou hebben op het ogenblik dat de conclusies worden getrokken.

Mijnheer de minister, heeft die interministeriële conferentie ondertussen plaatsgevonden? Welk voorstel heeft de werkgroep in zijn rapport gedaan? Welke bevindingen kwamen uit de consultatieronde met de sociale partners? Wat zijn de resultaten van het onderzoek naar de methodes in andere Europese landen? Welke conclusies heeft de IMC getrokken?

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mevrouw de voorzitter, mijn fractie gaat er ook van uit dat er een duidelijke definitie moet komen van het begrip 'allochtoon'. Een correcte definitie zou moeten leiden tot 'meten is weten'.

Nu wil men meer allochtonen aan het werk krijgen, en daarvoor wordt gekeken naar de afkomst. Er wordt gekeken naar de afkomst van de ouders of zelfs grootouders om positieve discriminatie door te voeren. Dat vinden we totaal verkeerd. Ook bepaalde allochtonengroepen zijn daar niet gelukkig mee. Ze gaan ervan uit dat ze geen job moeten krijgen in functie van hun afkomst, maar eerder in functie van de kwaliteiten die ze bezitten.

Het begrip ‘allochtoon’ kan ruim worden ingeschat. Deze middag was er op Radio 2 Limburg een reportage over allochtone zelfstandigen, dus mensen die in Limburg een eigen bedrijf hebben opgericht. Men wil die mensen positief in de kijker zetten en dat juichen we toe. Er werd een ‘allochtoon’ van Poolse afkomst aan het woord gelaten. Hij was als jongen van vijftien naar hier verhuisd in de tijd van het communisme. Hij is met zijn ouders Polen ontvlucht en kwam toevallig in Limburg terecht. Hij is volledig geïntegreerd en heeft een succesvol bedrijf opgericht. Hij voelt zich eerder Belg dan Pool. Daarmee wil ik aantonen dat als men het begrip ‘allochtoon’ wil verenigen tot ‘niet-autochtoon’, er toch wel enige nuance moet zijn.

Er zijn bepaalde allochtonengroepen die zich op dat niveau helemaal niet integreren of assimileren. Ze zetten eigen bedrijven op of ontwikkelen een eigen economische activiteit waar we een omgekeerde discriminatie vaststellen. Het personeelsbestand bestaat voor het grootste deel uit allochtonen, uit mensen van de eigen groepering zonder dat er Vlamingen in terug te vinden zijn.

Ik wil ook nog een onderzoek aanhalen uit Nederland in opdracht van het ministerie van Economische Zaken, waarin werd nagegaan in welke mate werkgevers rekening houden met de etnische achtergrond van sollicitanten. Dat probleem doet zich ook voor in Vlaanderen. Aan het onderzoek werkten zo'n 1000 werkgevers mee die geregeld laaggeschoold personeel aanwerven. Terwijl de onderzoekers openlijk toegeven dat ze er bij het begin van hun opdracht van uitgingen dat de afkomst een grote invloed had, moesten ze uiteindelijk toegeven dat etniciteit slechts een marginale invloed heeft op de kans om te worden aangenomen. De relatieve werkloosheid onder allochtonen is dan ook niet terug te voeren op discriminatie vanwege werkgevers, maar is eerder te wijten aan zaken als de hoge schooluitval en gebrekkige taalkennis. Die problemen kennen we ook in Vlaanderen.

Het onderzoek toonde tevens aan dat de financiële prikkels om werkgevers aan te zetten om jongeren met een zwakke positie aan te werven, een verwaarloosbaar effect hebben. Een en ander deed de christendemocratische minister van Economische Zaken concluderen dat anoniem solliciteren waarschijnlijk onnodig is. Met deze studie moeten we misschien ook rekening houden als Vlaanderen ook bepaalde prikkels wil uitsturen om de allochtone gemeenschap aan meer werk te helpen, om hun meer kansen te bieden op de studiemarkt. We moeten ervan uitgaan dat er andere problemen aan de basis liggen van de uitval dan afkomst of naamgeving.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Dank u, mevrouw de voorzitter. Toen de heer Vrancken bezig was, kwam er een bedenking in mij op. Ik herinner mij dat mevrouw

Berx enkele maanden geleden al eens een vraag in die zin stelde. Wij hebben enkele decreten, onder meer het decreet Evenredige Arbeidsparticipatie, waarin het begrip ‘allochtoon’ regelmatig terugkeert. Maar nu moeten we vaststellen dat we nog altijd niet echt een definitie van dat begrip hebben. Zoveel maanden later staan we nog altijd op hetzelfde punt: we hebben nog altijd geen definitie. Als er nu eindelijk een definitie van dat begrip zou komen, hoe zult u dan, mijnheer de minister, die definitie verwerken in de bestaande decreten?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Er is vooruitgang. Op het laatste overleg van de vertegenwoordigers van de ministers van Werk van de federale overheid en van de deelstaten, dat begin deze week plaatsvond, werd een consensus bereikt over de uitgangspunten en de voorwaarden voor een sociaaleconomische monitoring op basis van nationale herkomst. Een dergelijke sociaaleconomische monitoring moet toelaten om de situatie op de arbeidsmarkt te objectiveren, teneinde het effect van beleidsopties inzake sociaalprofessionele integratie en ook de strijd tegen discriminatie te beoordelen, te evalueren en bij te sturen.

De voorwaarden waarover we het met de collega's van Werk eens zijn geworden, zijn deze die ik in mijn antwoord op uw vraag van februari 2007 omtrent de stand van zaken inzake monitoring schetste. Het zijn de vijf premissen waaraan een sociaaleconomische monitoring op basis van nationale herkomst moet voldoen. Een dergelijke monitoring moet gebaseerd zijn op objectieve gegevens, zoals leeftijd en geslacht; ze moet te allen tijde de anonimiteit van de betrokkene waarborgen; ze kan enkel op een geaggregeerde wijze worden gerapporteerd; ze mag mijns inziens enkel een statistische finaliteit hebben; ze dient, ten slotte, te vertrekken van bestaande administratieve databanken.

Er is ook unanimititeit tussen de collega's over de componenten van de definitie die we willen hanteren. Er is afgesproken om in een testfase de methode toe te passen op enkele steden, gespreid over België. Ik zal verderop zeggen dat ik dat wil omschrijven als een macrotest. Je doet op een relatief grote schaal, bijvoorbeeld van een stad, al eens een uitspraak aan de hand van dit soort van meetlat en definitie.

Het Centrum van Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding werd gevraagd om de effectieve start van deze testfase voor te bereiden. Op 20 juni 2007 vindt hiervoor een vervolgoverleg plaats. De resultaten van deze testfase worden teruggekoppeld naar het interministeriële overleg eind 2007.

Wij hebben de andere deelstaten geïnformeerd dat wij in deze periode, dus tot eind 2007, en binnen de uit-

gangspunten en voorwaarden die wij in consensus samen met de anderen hebben vastgelegd, de methode ook op microniveau willen toepassen, bijvoorbeeld bij een aantal ondernemingen met een diversiteitsplan. Hiervoor zullen we, naar analogie van de macrobenadering, waarbij bijvoorbeeld wordt geprobeerd de situatie in de stad te meten, ook een beroep doen op het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding en de Kruispuntbank. Een verdere concretisering vindt plaats op maandag 11 juni.

Wallonië en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn geen vragende partij om ook bedrijven in deze testfase op te nemen. We hebben daarom aangeboden om bij de terugkoppeling op de IMC eind 2007 onze ervaringen op dit punt mee te delen.

Op basis van de gegevens van het Rijksregister beschikken we over de volgende variabelen om de herkomst van mensen beter te kunnen inschatten: de historiek van de nationaliteit van het individu (huidige nationaliteit en vroegere nationaliteit(en)); het geboorteland van het individu; de datum van de eerste inschrijving in het Rijksregister (bij benadering is dat ook de immigratiedatum); het geboorteland van de ouders van het individu; de nationaliteitshistoriek van de ouders van het individu.

We beschikken op basis van het Rijksregister over die variabelen. Dat is in principe zo: niet al deze gegevens zijn standaard beschikbaar. Afstamming vormt binnen het Rijksregister een zogenaamd facultatief gegeven, dat onder de bevoegdheid van de gemeenten valt. De meeste gemeenten hebben, aldus de experts, een conventie met het Rijksregister waardoor deze gegevens, mits goedkeuring van de gemeente, gekoppeld kunnen worden.

Door een ontsluiting van het Rijksregister met de bevolkingsregisters kan via de Kruispuntbank de historiek van nationaliteiten en de koppeling van deze individuele gegevens met die van de ouders gevormd worden. Deze koppeling (de herkomst van het individu én van diens ouders) vormt samen de afstamming en dus de nationale herkomst van een individu. De nationale herkomst wordt met andere woorden achterhaald door een combinatie van de historiek van de nationaliteiten en de geboorteplaats van een individu en diens ouders.

Ik stelde al dat er met de collega's van de andere deelstaten en de federale overheid een consensus werd bereikt over de componenten van de definitie. De methode laat ons toe zowel iets te zeggen over de huidige nationaliteit als over de herkomst van iemand. Deze herkomst kunnen we indelen in landengroepen. Er kan bijvoorbeeld een onderscheid worden gemaakt tussen EU15, EU10, EU 25, Maghreb en Sub-Sahara, Zuid-Amerika, zwart Afrika, Azië, enzovoort. Dit laat ons toe om te spreken over Belgen met een Maghreb-origine, of Belgen met een origine van buiten de Europese Unie.

Tijdens de testperiode tot einde 2007 wordt de indeling in landengroepen op de toepasbaarheid gecheckt. Daardoor zullen we op het einde van de testperiode kunnen overgaan tot het vastleggen van een uniforme definitie.

In Vlaanderen bestaat er vandaag een consensus om de groep allochtonen af te bakenen als qua origine of qua nationaliteit niet behorende tot EU15. De nieuwe bouwstenen, waaronder de verschillende landengroepen, bieden de mogelijkheid om te differentiëren naar subgroep, bijvoorbeeld naar Maghrebijnen en Turken. Hoewel het de meest volledige piste binnen de bestaande administratieve databanken is, moeten we onderkennen dat het Rijksregister nog relatief jong is: het bestaat sinds 1980.

Dit betekent ten eerste dat de registratie van wijzigingen die voor de instelling van het Rijksregister werden doorgevoerd, waarschijnlijk onvolledig is. Personen die voor het midden van de jaren tachtig Belg zijn geworden, zullen dus waarschijnlijk algemeen als Belg door geboorte worden beschouwd. In sommige gemeenten kan de registratie echter wel verder teruggaan dan de periode van instelling van het Rijksregister. Ten tweede is het waarschijnlijk niet meer mogelijk om verder terug te gaan dan de ouders van het individu. Ten derde worden de mensen die zijn overleden vóór de instelling van het Rijksregister, niet opgenomen in de gegevensbank. Ten vierde bestaat er ook geen geschiedenis van de nationaliteit van individuen die het land vóór de instelling van het Rijksregister hebben verlaten of die daarvoor zijn overleden. De situatie van de ouders van een deel van de buitenlandse ingezetenen is daardoor tijdelijk onduidelijk.

In de huidige stand van zaken is de toegang tot gegevens van personen uit de derde generatie nog niet mogelijk. De identificatie van een migrant van de derde generatie noodzaakt immers de kennis over de geboorteplaats van de grootouders. Het Rijksregister, dat een twintigtal jaar werkzaam is, laat een dergelijke genealogische recul nog niet toe. Door middel van de progressieve registratie van nieuwe generaties inwoners, zal een dergelijke studie mogelijk gemaakt worden. Momenteel blijkt dit op korte en middellange termijn onmogelijk. Als gevolg van het behoud van huwelijkspraktijken die huwelijken met een partner uit het land van herkomst in de hand werken – en dat is een belangrijk percentage –, behoren personen die wij onder de derde generatie catalogeren in de feiten tot de tweede generatie. Het betreft vaak personen die één ouder uit de tweede generatie en één geïmmigreerde ouder hebben.

Voor het toepassingsgebied van de methode onderscheiden we een macro- en een microniveau. Macro betekent een toepassing op federaal, regionaal en lokaal niveau, eventueel per sector. Het microniveau is het niveau van een organisatie, zoals ondernemingen, sectororganisa-

ties, regionale tewerkstellingsdiensten enzovoort. Binnen de testfase op microniveau zal bijzondere aandacht gaan naar het risico op reïdentificatie van personen, om de anonimiteit te allen tijde te kunnen waarborgen. Gegevens worden immers enkel en alleen als ‘anoniem’ beschouwd indien ze niet in verband kunnen worden gebracht met een fysiek persoon. Niemand zal redelijkerwijs de omgekeerde weg kunnen afleggen om de anonimiteit te doorbreken. Anders gezegd: de gegevens worden anoniem bevonden als niet langer kan worden teruggegaan tot de oorspronkelijke persoonsgegevens en/of wanneer het staal voldoende ruim is en de betrokken personen niet langer kunnen worden geïdentificeerd.

U vroeg wat de reactie was van de sociale partners, zijnde de SERV met daarin de commissie Diversiteit. Op 14 februari 2007 stelde de SERV in zijn advies dat een degelijke monitoring van kansengroepen een noodzaak is voor een performant beleid inzake evenredige arbeidsdeelname en diversiteit. Het laat toe om de impact van de genomen beleidsopties en de ingezette beleidsinstrumenten in kaart te brengen. Wel wil de SERV wijzen op de noodzaak van een juiste positionering van monitoring in het beleid. Monitoring verschilt van labeling. Het is dan ook noodzakelijk dat het concept ‘allochtoon’ of ‘persoon met een arbeidshandicap’ een construct is dat slechts op het moment van meting ontstaat.

Het uitgewerkte systeem van monitoring op microniveau moet de bijkomende lasten voor werkgevers zo minimaal mogelijk houden. Concreet kan dit volgens de SERV onder meer inhouden dat werkgevers niet gevraagd wordt om de rijksregisternummers van de werknemers door te sturen. Het opgeven van het unieke DIMONA-nummer, in een stabiele omgeving, kan volstaan. De SERV benadrukte nog dat het uitgewerkte systeem moet worden gedragen door alle relevante actoren. Het monitoringsysteem moet gedeeld worden over de verschillende sectoren heen: de Vlaamse overheid, onderwijs, huisvesting enzovoort.

Het is voor de SERV belangrijk dat men ruimer gaat dan wat nu wordt voorgesteld. Zo moet het mogelijk zijn om een duidelijk beeld te schetsen van de arbeidsmarktpositie van allochtonen. Dit gaat verder dan enkel situeren in welk type verblijf ze aan de slag zijn. De SERV heeft ook aandacht voor bijvoorbeeld het arbeidsregime, de duur van het contract en het niveau van de tewerkstelling. Concreet stelt de commissie Diversiteit voor om ook een paritair comité mee te nemen als een variabele.

De SERV stelt dat er een maatschappelijk draagvlak moet worden gecreëerd. Daarom moet de doelstellingen van de monitoring duidelijk worden gecommuniceerd naar alle actoren. De commissie Diversiteit deelt de mening van de werkgroep dat voor ieder niveau van monitoring best in een testperiode wordt voorzien. Tot slot vraagt de SERV ook dat er werk wordt gemaakt van

een performant monitoringsysteem voor personen met een arbeidshandicap.

De ontwikkelde methode kent dus een draagvlak bij de sociale partners en vertegenwoordigers van kansengroepen. We hebben reeds een aantal stappen vooruit gezet. Einde 2007 hoop ik u meer te kunnen zeggen over de wijze waarop en de voorwaarden waaronder de methode kan worden veralgemeend en een daadwerkelijk hulpmiddel kan worden voor het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Ik zal het grondig nalezen, want het is niet evident om nu op een aantal punten in te gaan.

U hebt gezegd dat er met een aantal steden en gemeenten een proefperiode wordt opgezet tot einde 2007 om daarna tot een aantal conclusies te kunnen komen. Ik begrijp dat de gegevens in het Rijksregister nogal afhankelijk zijn van de gemeente waar de personen ingeschreven zijn. Dat betekent dat de keuze van gemeente en stad bijzonder cruciaal is. We doen dat vooral in functie van de plaats waar de nodige gegevens beschikbaar zijn. Ik heb er geen idee van hoeveel Vlaamse gemeenten aan registratie gedaan hebben zodat men voldoende gegevens heeft en dat dit op een nuttige manier kan gebeuren.

Klopt het dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Waalse Gewest niet erg geïnteresseerd zijn? Of heb ik dat verkeerd begrepen?

Minister Frank Vandenbroucke: We zijn het eens met de andere gewesten, maar zij willen eerst haalbaarheidstesten doen op het niveau van wat ik macro-entiteiten noem, namelijk enkele steden. Voor ons hoeft dat niet, wij willen meteen bij een aantal bedrijven die diversiteitsplannen gebruiken, nagaan of we daar iets kunnen meten en uitzoeken of dat zou werken.

Het heeft er wellicht ook mee te maken dat wij over diversiteitsplannen beschikken en de andere gewesten niet. Ik wil ook snel vooruit in deze kwestie. Rond dit thema is er in Europa een verschil tussen enerzijds de Franstalige politieke cultuur en anderzijds de meer noordelijke en de Angelsaksische cultuur. Wij zijn er al iets langer van overtuigd dat je dat moet doen. Maar nu hebben we toch een belangrijke gezamenlijke stap gezet. Wij stellen wel meteen voor om bij bedrijven te testen, zoals we nu al in de praktijk doen.

Mevrouw Cathy Berx: Ten slotte vraag ik mij, in het licht van uw plannen voor de nieuwe financiering van het leerplichtonderwijs, af of de computer ingezet kan

worden voor een aantal indicatoren. Je kunt daar bijvoorbeeld werken met leerlinggebonden kenmerken zoals de taal. Kan zo'n doorlichting gebeuren op het niveau van een school, of is dat een te kleine gemeenschap om mee te werken?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb daar mijn twijfels bij, zowel om praktische redenen als om beleidsredenen. Met de indicatoren die we voorleggen, duiden we goed aan op welke aspecten een school moet werken, zoals taal of de thuisomgeving van een kind. Ik betwijfel sterk of we daar met dit soort maatstaven iets aan toevoegen. Het zou bovendien veel tijd vergen vooraleer dat in orde is.

Maar nog los van dat pragmatische probleem hebben de indicatoren die we kiezen in het debat over de financiering van het leerplichtonderwijs ook een signaalwaarde. Vaststellen hoeveel kinderen een taalbarrière hebben en dat gebruiken als basis voor financiering is een aansporing om resultaten te boeken en over die barrière te raken.

We kunnen de aanwezigheid van allochtone kinderen momenteel vrij goed vatten door een combinatie van indicatoren. Die indicatoren wijzen echter ook op zaken waarop je moet werken. Ik geef daar de voorkeur aan, maar we zullen daar ongetwijfeld nog verder over discussiëren.

De heer John Vrancken: Ik stel vast dat wij opnieuw onze eigen weg volgen in het onderzoek naar dit probleem, terwijl er in aangrenzende landen officiële onderzoeken bestaan. In Nederland bijvoorbeeld, dat qua bevolkingssamenstelling sterk overeenstemt met onze gemeenschap, is door het ministerie van Economische Zaken een officieel onderzoek gevoerd. Ik vraag mij af waarom men daar niet naar terugkoppelt en die studie niet meeneemt in de discussie. Men volgt nu een eigen weg, om straks misschien tot dezelfde conclusies te komen. Zo verliezen we veel tijd.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de minister, u zegt dat men voor het onderzoek teruggaat naar de ouders. U voegt daar echter direct aan toe dat we individuen vanaf de derde generatie eigenlijk moeten zien als individuen van de tweede generatie, ten gevolge van de huwelijken die afgesloten worden met mensen uit het thuisland. Dat maakt mij ongerust. Het voelt aan als een processie van Echternach. De moeilijkheden rond taal, arbeidsattitude, cultuur en dergelijke die de tweede generatie gehad heeft, worden teruggeschakeld doordat die mensen opnieuw iemand uit het thuisland gaan halen. Hoe kunt u hiertegen remediëren?

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Van Goethem, dat is een inhoudelijke vraag over het te voeren beleid met betrekking tot immigratie, gezinshereniging enzovoort. Die vraag op zich is een debat waard, maar dat was niet het punt dat ik wou maken.

We hebben vermoedelijk een praktisch probleem met de beschikbare data wanneer we een volledig onderscheid willen maken tussen de eerste, tweede en derde generatie bij diegenen die niet van Belgische afkomst zijn. Immers, het onderscheid tussen tweede en derde generatie vraagt dat men ver terug in de tijd kan gaan. In dat geval kan een derde generatie worden geïdentificeerd. We zullen er vermoedelijk niet gemakkelijk op een sluitende manier in slagen om de derde generatie te identificeren in onze statistieken.

Eigenlijk is dat niet echt een relevant probleem omdat wij, en dat is precies wat u ook zegt, in belangrijke mate te maken hebben met de tweede generatie, meer bepaald door het herintrouwen in de emigratiegemeenschap waar men uit komt. Men wordt geen derde generatie.

Het feit dat we die derde generatie vermoedelijk niet sluitend en apart in beeld zullen kunnen brengen met dit soort van methodes, is niet zo'n groot probleem. Immers, door gezinshereniging is en blijft er heel veel tweede generatie.

Wat de opmerking over Nederlandse studies betreft, wil ik erop wijzen dat we heel lang hebben gediscussieerd over iets wat we kunnen introduceren in Vlaanderen en in België. Ik zou daarmee willen doorgaan en niet alles opnieuw in vraag willen stellen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Roland Van Goethem, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het wegvallen van de Europese subsidies voor organisaties die opleidingen bieden aan laaggeschoolde en langdurige werklozen

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, midden van de maand mei werd mijn aandacht getrokken door een actie van de vzw Wonen en Werken uit Leuven. Wonen en Werken is de verzamelnaam van twee vzw's, de vzw Wonen en Werken Opleiding en de vzw Wonen en Werken Tewerkstelling.

Die vzw's bieden opleiding en tewerkstelling aan mensen die lang werkloos of laag geschoold zijn. De activiteiten situeren zich in de bouw, schoonmaak, horeca, carrosserie en groenonderhoud. De filosofie van de vzw's is mensen waarderen, motiveren en terug kansen geven.